

APEU
DE CARRER

CATALINA
Gayà

FERRAN NADEU

► Dos agents de seguretat pugen a un vagó del metro a l'estació de la plaça de Catalunya, ahir.

Totes les claus són a la xarxa

La marea verda avançava ahir a passos agegantats pel carrer d'Elisabets i això que plovisquejava i que ells no lluien paraigua. Tots, gairebé tots, portaven la samarreta de la PAH –la de «Stop Desnonaments»– i tots, gairebé tots, tenien un xiulet a mà. Eren unes 60 persones que es dirigien a la sucursal del BBVA a la plaça de Catalunya. Alguns somreien, altres es posaven al dia sobre les últimes notícies d'aquí o d'allà. Una noia havia arribat de l'Anoia, n'hi havia de Sabadell, de Terrassa, de Barcelona i, a mesura que avançaven, s'hi anaven ajuntant simpatitzants, alguns es quedaven 10 minuts, i altres, una hora.

Hi havia hagut «una xivatada». Deia **Luz Fernández** que havien sabut que «2.000 directius» del bancs reunien a Barcelona i no volien deixar passar l'ocasió perquè aquests sabessin que no estan d'acord «amb les subhastes, amb les quitacions, amb els préstecs personals» i que res d'això, deia **Fernández**, estava als «acords del 7 de febrer».

Luz Fernández és farmacèutica, afectada de moltes maneres pels mals temps d'aquest segle XXI (hipoteca, sanitat, educació), i ahir explicava que els somriures i el pas ferm

són «la consciència col·lectiva» que la justícia els està «donant la raó» i que s'ha demostrat que, en l'univers hipotecari, hi va haver moltes «clàusules abusives». Ella, amb tres careres i la de Dret en camí, deia que el més important és poder negociar junts.

Una noia, una afectada, agafava el megàfon. A la seva esquena, a la sucursal tancaven els accessos. Ahir ningú tenia intenció d'entrar-hi. Al febrer, ho van fer durant set hores i

Fa mesos que les accions de la PAH s'anuncien amb paraules simbòliques a internet

va començar la negociació. Ahir només era un: «Aquí estem». Fa temps que les ocupacions s'anuncien amb paraules clau a internet i ningú havia escrit la paraula secreta, la que comparteixen tots.

«Entre nosaltres hi ha policies, hi ha periodistes, advocats. Ja som tots. ¿Qui pot controlar una xivatada?», es preguntava una noia. Deia un home si vindria **Ada Colau**, però ningú li donava resposta.

Topava amb la marxa verda sortint del metro. Havia passat una hora buscant usuaris que es colen al transport públic. Fa ja mesos que al metro, el bus o el tramvia es lliura la batalla entre els que es colen (prop de 50.000 persones al dia) i els revisors, que ara esperen a la sortida i exerceixen de veritables controladors.

En aquests últims mesos, els que es colen han perfeccionat l'estratègia fins a tal punt que són gairebé invisibles: una noia es convertia en la meua ombra a l'estació de Sarrià fa dues setmanes i jo ni ho notava fins que ja havíem passat. Aquell mateix dia, assistia a una discussió al ferrocarril sobre a quina hora desapareixien els revisors a Gràcia. Els nois se sabien els torns dels vigilants. Sorpresa per tanta metodologia, entaulava un diàleg amb ells i m'explicaven que se saltaven la norma perquè estaven «farts de la crisi». A internet, deien, hi ha «totes les claus» per aprendre a colar-se al transport públic.

Ahir no vaig trobar a ningú que es colés. I això que cada dia en veig un o dos. En una pantalla en un vagó de metro, a la Sagrada Família, es veia un ninot que saltava els torniquets i, en una altra imatge, apareixia el mateix dibuix ratllat. Uns minuts després, a les escales del ferrocarril, a la plaça de Catalunya, s'advertia que és obligatori validar el bitllet. Em dirigia a la plaça de la Universitat i topava amb el pas ferm de la PAH. ≡